

жаваше, и плачеше; казваше: «Дързостъ, драги мон, Господъ не оставя никого.»

И дѣ бѣше причината дѣто можеше да ме въспре да си я прѣдставямъ хубава, и по-злочеста отъ колкото виновата, родена за добродѣтелта, и способна да се върне къмъ нея, ако се е отдалечила отъ нея? Кой ще може да ме похули за това дѣто, умилень отъ гласътъ ѝ, слушаяхъ я съсъ любовъ, и се моляхъ за нея съсъ страстна ревность?

Невинността е достойна за почетъ; нѣ колко е достойно за почетъ и раскайванъето! Да ли най-добриятъ отъ хората, Богочеловѣкътъ, намѣто да си възвърне очитѣ отъ грѣшницитѣ, не ги окайваше за дѣто се свенявахъ, не ги смѣташе въ числото на душитъ, които най-много почиташе? Защо прочее да правимъ толкосъ голѣмо прѣзиране за паднълата жена?

Като разеждахъ тѣй, много пжти ме налиташе да извикамъ, и да обявѣхъ на Магдалина братска любовъ. Веднажъ бѣхъ захванжлъ първиятъ слогъ за повикване, Маг. Какво чудо! сърдцето ми биеше като да бѣхъ залюбень, и на петнадесетъ години; а пакъ имахъ тридесетъ и една, възраст, въ която човѣкъ е прѣстанжлъ да въздиша като дѣте.

Не можихъ да продължявамъ. Пакъ захванахъ: «Маг. Маг.» Напраздно бѣше. Намирахъ се смѣшенъ, и викахъ отъ ядъ: «матто, матто! (матто по италиански ще каже лудъ) а нѣ Маг.!»

Тѣй се свърши романтъ ми съсъ това сиромашко момиче, което въ продълженъе на много седмици